

*Liefde is de grootste schat
die God ons heeft gegeven.
En wie niet weet wat liefde is
heeft nooit iets aan zijn leven.*

In dankbare herinnering aan

Fien Borghuis - van Hannen

* 4-2-1926

† 4-2-1998

echtgenote van Gerard Borghuis

Zij werd geboren op 4 februari 1926 in Oldenzaal. Op haar 72ste verjaardag is zij overleden in het Verpleegcentrum Twente Oost in Denekamp. Biddend hebben wij op 9 februari afscheid van haar genomen in de St. Nicolaaskerk en haar daarna te ruste gelegd op het R.K. kerkhof in Denekamp.

Haar dood heeft ons overvallen en diep geschokt. Wij wisten dat zij ziek was, maar dat het zo snel zou gaan, hadden wij niet gedacht. Tegelijkertijd troost het ons dat haar een langdurig lijden bespaard is gebleven en dat zij nu verlost is van haar pijn, die zij zonder klacht heeft weten te dragen.

Zij verwerkte alles voor zichzelf in stilte. Zij voelde zich daarin gesterkt door een diep geloof.

Iedereen die moeder heeft gekend en de laatste jaren naar haar gezondheid informeerde, vroeg zich af 'hoe kan het toch? Moeder was toch zo'n mooie, flinke en levenslustige vrouw.'

Een echte boeskoel, die uiteindelijk haar hart aan Denekamp verpandde. Ze had de zorg voor een groot gezin, zoals dat gebruikelijk was in die dagen.

Zes kinderen, vijf meisjes en een jongen, groeiden op op dat prachtige plekje aan de Slotsdijk en later aan de Geert van Woustraat.

Als echtgenote van een vertegenwoordiger van de Coveco was ze meer dan alleen huisvrouw. Voor papa was zij de ideale secretaresse, die dag en nacht paraat was om klanten te woord te staan.

Een zeer onregelmatig leven, dat veel van haar vroeg.

Ze was - vele fijne jaren samen met opoe - de spil, waar thuis alles om draaide. Ondanks de drukke huishouding vond ze tijd zich uit te leven in haar hobby; het naaien van kleren voor haarzelf en de kinderen. Daarnaast verslond ze een enorme hoeveelheid boeken, hetgeen typerend was voor haar brede interesse.

Met volle teugen genoot zij ervan omringd te zijn door een grote familie en een hechte vriendenkring.

De laatste jaren echter liet de gezondheid haar steeds meer in de steek. Ze creëerde haar eigen wereldje, dat voor ons soms niet zo toegankelijk was, maar dat wij beetje bij beetje leerden accepteren. In het verpleegcentrum voelde ze zich thuis, maar elke dag keek ze toch uit naar het moment dat papa haar kwam halen.

Moeder je was lief voor ons. Wij hopen dat je gelukkig bent en blijven altijd van je houden.

Denekamp, februari 1998